

στην πρώτην με τὴν νέα ταύτην γνωριμίαν, καὶ ἐβλέ-
πεν ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη ἀδιακόπως ἤρξανεν. Τὸ ἐνω-
δρον ζῶον δὲν ἐφοβείτο πλέον νὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν συ-
νήθη του κατοικίαν ὅπως εὔρη ἐπὶ τῆς γῆς τὸν ἐλευθέ-
ριον ὀψώνων του· ἀλλὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν
εἶχε κατορθώσει νὰ χάσῃ τὸ ζῶον οὐδ' ἐλάχιστον
τῆς ἀνεξαρτησίας του μέρος, καὶ ἐπρόκειτο νὰ τὸ
συνειθίσῃ εἰς τὴν ἐχμαλωσίαν. Διὰ νὰ φθάσῃ δὲ τὸ
σκοπούμενον, ὁ ἀποικὸς ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν βράτρα-
χόν του, διὰ τοῦ ἄκρου καλάμου τεμάχιον εὐμέγεθες·
δέλητος, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ τὸ καταβροχθίσῃ εὐ-
κόλως, καὶ τὸ ἀδδηφάνον ζῶον μετὰ ἀσθενῆ ἀντί-
στασι ἀρέθῃ ἐξ ὀλοκλήρου. Ἴδων λοιπὸν αὐτὸ ἀνα-
παύμενον ἐπὶ πλοιαρίου, μεταξὺ τῶν χειρῶν ἀνθρώ-
που, οὐτινος ἡ πρώτη φροντίς ἦτο νὰ ἀπαλλάξῃ τοῦ
δέλητος τοῦ μὴ καταβροχθιζομένου. Αἱ ἀπόπειραι αὐ-
ταὶ ὑπέβησαν δυσχερεῖς, διότι καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ ζῶ-
ου ἦτο ἄσπαστος· ὁ παρατηρητὴς τὸ ἐλυπήθη, καὶ

μετὰ μίαν ὥραν σκληρῶν προσπαθειῶν, ἐπανεθεσε τὸν
βράτραχον εἰς τὰ γενέθλια ὕδατά του. Ἐπερίμεινε
λοιπὸν νὰ μὴ τὸν ἐπανίδη πλέον . . . τὴν ἐπαύριον
ἐπανελάβε τὴν συνήθη του στάσι, καὶ τῶν καθημε-
ρινῶν ἐπισκέψεων ἐξακολουθουσῶν, ὁ βράτραχος πά-
ραυτα αὐτοθωρήτως ἀνερέθη ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου τοῦ
ἀποικίου, ἐδέχθη τὸ σιτηρῶσόν του ἐπὶ τῶν γονάτων
τοῦ ὀψώνου του, ἄρρησε νὰ τὸν ψιλαφήσῃ καὶ νὰ τὸν
θωπεύσῃ· δὲν ἔλειπε δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ τρέχῃ εἰς τὸ
ὄμμα· Ρ ἄ λ φ, ὅπερ τῷ ἐδόθη. Ἡ ἠθικὴ του ἀνάπτυ-
ξις ἐφάνητο ἄρκετὰ προχωρημένη ὥστε νὰ προσπα-
θῆσῃ πλεονὶ νὰ πείσῃ πλειότερον τὰ δεσμὰ τῆς
ἀνεξαρτησίας· ὁ παιδαγωγὸς ἔλαβε τὸν μαθητὴν του
καὶ τὸν ἀντικατέστησε πλεισίον τῆς κατοικίας του, εἰς
μικρὸν ἀβροθὸν ῥύακ, ἔχοντα ἐν τῷ μέσῳ μέγαν λί-
θον ὑψοῦμενον ἄνω τοῦ ὕδατος, ἐνῶ τὰ τέλη τῆς φυ-
λακῆς του ἦσαν κιγκλιδὲς ξύλινοι. Πρέπει ὁμοίως νὰ

ἡ δολογῆσωμεν ὅτι ἡ κατοικία αὕτη νέα τοῦ ἐρημι-
του δὲν ἦτο χειροτέρα τῆς προτέρας. Ἐν τούτοις ὁ
ραϊαν τινα ἡμέραν ἠγγέθη κενή· ὁ ἀποικὸς ἐσυλλογι-
σθη ὅτι ὁ βάτραχος ἔγινε λεία ἐχθρὸς τινος ἢ ἀλλο-
τινὸς σαρκοβόρου ζώου· ἀλλὰ δὲν εἶχε οὕτως ἠθέλει
μόνον νὰ ἀναπαυθῆ ὀλίγον περισσότερον. Ἰπερβὰς τὸ
περίβολον τῆς στενοχώρου φυλακῆς του, ὁ βάτραχος
ἐλεύθερος ἦδη ὦν, δὲν ἐτόλμησε νὰ ὠρληθῆ ἐκ
ἐλευθερίας, καὶ διὰ τοῦτο, ὅτε ἐφωράθη εἰς τὰ χεῖ-
ρὰ τοῦ ῥύακος ὑπήκουσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ πε-
τρῶνος του, ἦν εὐθὺς ἀνεγνώρισε. Ἀλλὰ πῶς ταύ-
τωςεν ὁ ἐρημίτης νὰ διαφεύγῃ τῆς φυλακῆς του ὅτι
ἀνευτέρων πλεύσῃ; Ὁ παρατηρητὴς ἐξέλεξε σκοπεῖν
πρὸς τοῦτο ἀρμοδίαν, ἐνθα ἠδύνατο νὰ θεωρῆ ἄπει-
τήρητος, καὶ τῶνόντι ἔγινε μάρτυς ὅλος ἀνεπίστα-
θιαματος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πρώτων τῆς ἀνι-
μαλωσίας του ἡμερῶν, ὁ φυλακισμένος βάτραχος ἐν-
μνάσθη πηδῶν μέχρι τῆς κατὰ κάθειον ἐπιραιν-
τῶν δρυφράκτων περισσότερον δηλ. τῶν τριῶν ποδῶν
ἀνωθεν τοῦ λίθου ἐνθα ἔστεκε κατὰ τὸν καιρὸν
ἀναπαύσεως; ἐπιδεξίως δὲ πάλιν πρὸς τὸ ὕδωρ
δῶν, ἐγένετο λίαν ἐλεύθερος. Ἡ παρατήρησις αὐ-
τῆς ἀπέβη εἰς ὀλέθριος εἰς τὸ δυστυχὲς ζῶον· διότι
τοῦ λίθου ὅστι; τῷ ἐχορηγίμενον ὡς προσδιορισμῆ
τοῦ ἀλματος σημείον, δὲν τῷ ἄρρησαν νὰ ἀναπαύ-
εῖσθαι τοῦ ὕδατος ἢ ἐπιπλέον τι τεμάχιον ξύλου,
τρόπον ὥστε ἡ ἐπιπλέοντι καὶ ἀγῶνας του ἀπέβη
ἀκαρποί. Ἡ δοκιμασία δ' αὕτη δὲν προσέβη περὶ αὐ-
τῆς ἱστορίας τοῦ ῥάλλο τελευτῆ καθ' ἣν στιγμῆν
μᾶλλον τὸν περιεργὸν ἐνδιαφέρει. Ὁ πρῶτος τοῦ
δαγωγὸς ἔκαμε ὄψων τὸν μαθητὴν του εἰς ἀδελ-
φίλου τινός, ἢ νέα δ' αὕτη δέσποιναν ὑπέσχετο νὰ
ρατηρήσῃ μετ' ἄκρας προσοχῆς, πᾶν τὸ ἐνδιαφέρον
ἐνυθρὸν ὑπότροφόν τῆς· ἀλλὰ τρομερὰ καταιγίς ἐ-
παρέσυρε πολὺ μακρὰν τὴν κιγκλιδωτὴν φυλακὴν,
τὴν σήμερον ἀγνοεῖται τί ἀπέγειεν ὁ καταδικός.

Ἐδυνήθημεν ἡδὴ νὰ ἴδωμεν ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο
βάτραχου εἶναι λίαν σαρκοβόρον. Ἡ ἐξῆς δὲ ἀπο-
ξίς μᾶς καταδεικνύει ὅτι αἱ διαρπαγαὶ αὗται γίνου-
ντο πρὸς ζῶον πολλῶν θλαδῶν. Ἀποικὸς τις γὰρ
τοῦ θεάτρου τῶν κατορθωμάτων τοῦ ῥάλλο ἔγχε
σχέδιον νὰ ἀναρῆσθαι νησσαρία καὶ πρὸς τοῦτο ἐ-
μνησθῆναι μετὰ καλῆς ὀρνίθας. Τὸ πᾶν ἐδάδιζε κατ' ἄ-
ρχην μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν τὰ νεογὰ πτηνὰ
χρονταί τῆς· εἰς τὰ ὕδατα προσκλήστω. Ἐκτοτε
παρετήρουν ὅτι καθημερινῶς ὀλιγόστων ὁ ἀποικὸς
τοῦτων, καὶ ἀνεκάλυψαν ὅτι βάτραχοι ταυροειδεῖς
δρῶντες ἐντὸς τῶν ὕδατων τῶν συχναζομένων
τῶν νησσαρίων, ἤξυρον θαυμασίως νὰ τὰ πιάσῃ
ἐκ τῶν ποδῶν, νὰ τὰ σύρωσι πρὸς τὸ ὕδωρ, καὶ
πνίγωσι ὅπως ἐθίωσιν ἐπειτα τὴν σάρκα των.

Ὁ νυκτερινὸς θόρυβος τῶν βατραχῶν τούτων ἀπε-
ταί ὡς λεύγης ἀπόστασι. Τούτους τοιούτους τρώουσι
ἐν τῇ Ἀμερικῇ ἀπὸ τοῦ προετοιμάσασιν ὡς τοῦ
τῆ Ἐυρώπῃ. Καὶ οἱ μὲν εὐρίσκουσιν ὅτι ἡ τροφή
εἶναι πάντοτε δισμίστατος· οἱ δὲ τὴν κρίνουσιν ἐξ
νὰ προστεθῆ ὄχι εἰς εὐτελῆ τράπεζαν. Ο. Α.